

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Наше важливе покликання

Старійшина Олександр Драчов,
територіальний сімдесятник.

У близькосхідних країнах на торгових шляхах часто зустрічалися будівлі, схожі на палаци, які називалися караван-сарай. Вони призначалися для мандрівників, щоб ті могли там відпочити. Стіни караван-сарая були досить міцні, щоб допомогти відбити напад і витримати нетривалу облогу. Там була вода, дах і багато всього необхідного для тих, хто долав довгий шлях. Наші домівки також нагадують мені караван-сарай. Після денного шляху через духовні пустині члени сім'ї приходять сюди, щоб вгамувати свою спрагу живою водою, скинути втому, поповнити запаси почуттів любов'ю, теплом, підтримкою.

Коли Спаситель спілкувався з жінкою біля криниці, Він пояснив їй, що має воду живу: "Хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне" (Іван 4:14). Тут мова йде про необхідність пізнання євангелії. Члени нашої Церкви знають, як важливо це робити і самостійно, і разом із сім'єю. Сімейне вивчення Священних Писань не лише стимулює зростання почуття гармонії в сім'ї, але і формує фундамент, на якому діти можуть будувати своє майбутнє життя.

На жаль, більшість дітей не мають сильного завзяття й ентузіазму у вивченні Священних Писань, у порівнянні з іншими бажаннями, наприклад, погратися у смартфоні

чи на комп'ютері, поспілкуватися в месенджерах чи в соціальних мережах. Але цю ситуацію можна змінити на краще. Маючи прихильність і невелику творчу підготовку, батьки можуть привнести цікаві започаткування і нові духовні враження в сім'ю через спільне вивчення Священних Писань, які допоможуть і дітям і дорослим зростати в євангелії.

Частково підготовка батьків пов'язана з їхнім особистим вивченням Священних Писань. Найкращим учителем завжди є приклад. Батьки, які самостійно і регулярно досліджують євангелію, здобувають необхідну силу переконання у своїх словах, що сприяє духовному зміцненню дітей. Звичайно, знайти час для спільного і постійного вивчення євангелії може бути проблемою. Але шляхів

її вирішення—багато, та й нагорода варта зусиль. Світло євангелії, яке ми додаємо до нашого власного життя, буде відбиватися і в житті наших дітей.

Для отримання цього світла нам потрібна відданість. Коли ми сильно бажаємо чогось, наше прагнення до успіху полегшує завдання. Це стосується роботи, навчання, зміцнення здоров'я, підтримання фізичної форми і, звичайно ж, вивчення євангелії.

Читання вголос—це ще один спосіб, який дає хороші результати. Президент Говард В. Хантер якось відмітив: "Сім'ї отримують великі благословення, коли мудрі батьки і матері збирають навколо себе своїх дітей, читають разом сторінки бібліотеки Писань, а потім вільно обговорюють прекрасні історії та

думки так, щоб усім було зрозуміло” (Howard W. Hunter, “Reading the Scriptures”, *Ensign*, Nov. 1979, 64). Артур Генрі Кінг, професор УБЯ, підкреслює, що діти можуть навчитися любити Писання, коли будуть чути, як їм читають батьки: “Головні книги, які ми можемо читати нашим дітям,—це Священні Писання. ... Голоси, які ми чуємо у ранньому дитячому віці, залишаються з нами, тому батьки мають якомога раніше починати читати Священні Писання своїм дітям. Дитина, яка чує Священні Писання улюбленими голосами своїх тата і мами, прийде через цю любов до їхнього розуміння й оцінить Священні Писання найкращим чином. ... Через голос своїх батьків діти можуть ... познайомитися з голосом Господа” (Arthur Henry King, “The Abundance of the Heart”, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, сс. 221–222).

Потрібно також давати членам сім’ї, відповідно до їхнього віку і здібностей, можливість самим читати і потім ділитися з сім’єю тим, що вони дізнаються про євангелію. Корисно порівнювати прочитане з подіями свого життя чи з тим, що ми спостерігаємо навколо себе. Наші діти завжди намагалися читати Священні Писання під час сімейних вечорів нарівні з дорослими. Пам’ятаю, як семирічна Анюта заявила про свої права на те, щоб прочитати два вірші з Писань, які ми читали по черзі. Вона вимагала цього з таким запалом, що я відразу ж з радістю здав свої позиції. Ми помітили також, що діти люблять, коли

Потрібно також давати членам сім’ї, відповідно до їхнього віку і здібностей, можливість самим читати і потім ділитися з сім’єю тим, що вони дізнаються про євангелію.

їм дають доручення допомогти з чимось, провести сімейний урок, вибрати улюблену історію із Священних Писань і розповісти її.

Підтримка цікавості й уваги членів сім’ї має велике значення. Коли маленькі діти вивчають Писання, вони краще запам’ятовують нову інформацію, якщо малюють малюнок або розповідають історію за вивченою темою. Вивчення Писань в нашій сім’ї збагатилася, коли ми дослухалися до поради друга і почали використовувати відео з картинками з Євангельської бібліотеки з розділу для дітей. Дуже добре запам’ятовується історія з Писань, коли ми з дітьми розігруємо її в ролях. Зараз існує величезна кількість церковних матеріалів, щоб урізноманітнити вивчення духовної літератури і домашні сімейні вечори.

Дослухаючись до заклику пророка, кожного понеділка ми з сім’єю проводимо такий вечір. Часом вони виходять не дуже вдалі, але ми навчаємося і, зробивши висновки з помилок, йдемо далі, покращуючи

якість раз за разом. Вони мають для нас високий пріоритет у порівнянні з іншими справами. Ми вважаємо, що домашній сімейний вечір і сімейне вивчення євангелії—складова найважливішого нашого покликання—бути батьками. Президент Томас С. Монсон (1927–2018) вмовляв нас “вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня. Якщо ми будемо робити це, ми зможемо чути голос Духа, аби протистояти спокусам, подолати сумніви і страх й отримати допомогу з небес у нашому житті” (Томас С. Монсон, “Сила Книги Мормона”, *Ліягона*, квіт. 2017).

Вважаю, що домашній сімейний вечір—це одна з кімнат нашого караван-сараю. Тут і підтримка, і допомога, і захист, і чиста вода, і добротна їжа ... Щойно діти побачать, наскільки приємним може бути перебування в цих “стінах”, вони побажають розширити своє дослідження Писань. А це зміцнить їхню віру і принесе більш глибоке розуміння необхідності дотримання заповідей Бога. Тоді і наші діти, і ми зможемо, як радила сестра Бонні Л. Оскарсон, “перенести євангелію з голови до серця! ... аби більше не мати бажання іти шляхами світу, однак робити приємне Богові” (Бонні Л. Оскарсон, “Чи дійсно я вірю?”, *Ліягона*, трав. 2016).

Час перебування в “караван-сарайі” обмежений, зранку всі знову рушать у подорож і на нас знову будуть впливати сильні вітри і піщані бурі цього світу, але ми і наші діти будемо готові до них. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Руки Господа

Тетяна Богдан

Київський Український кіл,
Печерський приход

Служіння—невід’ємна складова віри, тому сестри Київського колу Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів зібралися, щоб послужити дітям з дитячих будинків, розташованих у Київській області. Перед настанням зимових холодів вони вирішили сплести теплі шапочки та виготовити шарфики тим, кому вони дуже потрібні.

Під час служіння панувала затишна і благоговійна атмосфера. Усі тихо розмовляли і слухали надихаючу музику. Увійшовши до просторої зали, де відбувалося служіння, можна відразу було відчувати той настрій, який охопив усіх присутніх: світлий, добрий і радісний. І хоча сестри були зосереджені на роботі, на їхніх обличчях сяяли щирі усмішки.

“Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17). “Я дуже люблю цей вірш з Писань,—сказала Олена Демченко.—Кому б я не служила, я завжди думаю, що роблю це для Господа. Особливо, коли можу підставити свої руки, щоб допомогти дітям. Мені дуже хочеться, щоб ті діти, кому ми зараз готуємо теплі речі, відчували, що вони не самотні, щоб вони відчували нашу любов, турботу і те, що вони—діти Бога”.

Тетяна Полякова, яка також брала участь у проекті, розповіла: “Колись моя донька потрапила до лікарні. З нею в палаті лежала дівчинка з

інтернату. У неї було одне єдине платтячко, і я ніколи в житті не бачила, щоб хто-небудь ставився до речей так дбайливо, як вона. Помилувавшись платтячком, вона дуже акуратно його складала. Її ніхто не провідував, і тому я попросила чоловіка, щоб він, окрім їжі, приніс для неї ще що-небудь. Він приніс яскраві носові хустинки. Яка ж вона була щаслива! Розглядала їх, як картини. Я буду пам’ятати це все своє життя. Тому коли переді мною постав вибір—їхати на служіння дітям чи на прибирання в парку, де також у цей день відбувалося служіння нашої Церкви, я, звичайно ж, вибрала служіння дітям. Думаю, дуже важливо, з якими почуттями ми це робимо. Вірю, що ті речі, які ми пошиємо чи сплетемо, зігріють дітей нашим теплом”.

“Мені здається важливим у нашій сьогоднішній зустрічі те, що ми відчуваємо особливу єдність,—зауважила Катерина Ніпорка.—Коли ми збираємося разом, щоб допомогти іншим, це викликає в нас почуття радості й любові одна до одної, а також до тих, кому ми служимо”.

“Мене сповнює вдячність до усіх, хто прийшов на служіння,—сказала Тетяна Подводова, президент Товариства допомоги Київського Українського колу.—Я відчуваю ніжність до тих, кому ми служимо. Коли ми помолилися і заспівали гімн, у серце увійшли тиха радість і благоговіння”.

Президент Спенсер В. Кімбол навчав тому, що Бог, зазвичай, задовольняє наші потреби через інших людей (див. Учення Президентів

Церкви: Спенсер В. Кімбол, 2006, с. 88), і плоди праці сестер, які взяли участь у служінні, ще раз підтвердили, що зібравшись разом, ми багато можемо зробити для того, щоб життя інших стало кращим. ■

Досить зробити один крок

Тетяна Богдан

Київський Український кіл,
Печерський приход

Зміцнення шлюбу—це та тема, яка зхвилює, мабуть, будь-яку сімейну пару. У кожній, навіть дуже щасливій, сім’ї часом виникають конфлікти,

Старійшина Бай відкриває семінар.

які не завжди вдається швидко вирішити. Тому семінар для подружніх пар, який відбувся у Києві 2 грудня 2017 р., був присвячений темі тактового вирішення складних питань у сім'ї та правильної поведінки обох у подружжі. Семінар провели старійшина і сестра Байс. Ця подружня пара служить місіонерами повного дня у Східноєвропейській території та надає психологічну допомогу подружнім парам. Сестра Байс— професійний психолог і працює з сімейними парами.

“Ми хочемо,—сказав на початку зустрічі старійшина Байс,—щоб у вас було більше радості в житті, щоб ви стали ближчими одне до одного і до Небесного Батька”. У присутніх на семінарі була можливість ставити запитання сестрі Байс. Спілкування в такому інтерактивному режимі допомогло отримати корисні та практичні поради стосовно не лише залагодження конфліктів, а й розвитку дружніх стосунків, які б сприяли створенню атмосфери любові й розуміння в сім'ї.

Сестра Байс зазначила, що причин, через які виникають сварки, як правило, не існує. І пояснила чому. Вона закликала переглянути ті шаблони, які складаються за певних обставин і саме через які часто виникає непорозуміння. Вона показала фотографію, на якій були два човни, що пливли поряд, і запитала: “Якому варіанту присутні віддадуть перевагу—пливти разом у одному човні чи так, як зображено на фотографії?” Переважна кількість присутніх відповіла, що, звичайно ж,

пливти в одному човні. “Хочу кинути виклик вашим поглядам на шлюб,—прокоментувала відповідь сестра Байс.—Найкращий варіант—у двох човнах. Треба знати, як правильно керувати своїм човном, не чекаючи, що за вас все буде вирішувати партнер. Йдеться про свободу вибору. Ми вільні направляти свій човен туди, куди вважаємо за потрібне. Але, звичайно, ідеальна ситуація, коли партнер пливе поряд”.

Сестра Байс обговорювала з присутніми різні сімейні проблеми, причини їх виникнення і способи їх усунення. Вона наголошувала на важливості дотримання певних правил поведінки заради досягнення головної мети—створення атмосфери любові та злагоди між чоловіком і дружиною. Вона порадила: “Не критикуйте, коли з'ясуєте стосунки; починайте речення з “я”, а не з “ти”; не приймайте близько до серця слова, сказані у відповідь на критику; не зводьте уявну стіну; не висловлюйтеся зі зневагою. Проти всього цього існує більш ефективна протитрута—треба виховати в собі культуру вдячності”. Присутні на семінарі разом із сестрою Байс докладно розглянули кроки, які цьому сприяють.

Під час семінару, який тривав три години, вдалося розглянути ще багато й інших важливих питань. Наприклад, як оволодіти собою в моменти великого роздратування або гніву; як зрозуміти спосіб мислення партнера; як прийняти те, що неможливо у ньому змінити; як бути “групою підтримки” для коханої людини. Під час усього обговорення

Виступає сестра Байс (справа).

лейтмотивом звучала одна дуже важлива думка: необхідно пам'ятати про те, що інколи для вирішення складного конфлікту буває досить зробити маленький крок—обійняти, сказати співчутливі слова, вибачитися або просто вислухати. У зв'язку з цим сестра Байс нагадала відомий вірш з Книги Мормона: “Через мале і просте відбувається велике” (Алма 37:6).

Наприкінці вечора старійшина Байс заспівав дуже зворушливу пісню про кохання, що ще більше посилювало емоційний вплив цієї зустрічі. Учасники семінару розходилися, палко обговорюючи почуте і висловлюючи сподівання на продовження навчання. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Свято Великодня

Олег Кравченко

Президент Київського Українського колу

Навесні ми разом з іншими людьми у світі святкуємо Великдень — день Христового Воскресіння. Наші оселі прибрані, спечені паски, розмальовані крашанки, підготовлені красиві вишиванки. Вранці багато людей, вдягнувши святкове вбрання, йдуть до церкви.

Усе це зовнішні ознаки свята. Вони дійсно допомагають нам налаштуватися на особливий лад. Але чи достатньо цього для справжнього святкування Христового Воскресіння? Якщо це все, і наступного дня ми забуваємо про суть Великодня, нічого не змінивши в наших серцях, то це саме той випадок, про який ми читаємо в Книзі Мормона: “Бо цей народ наближається до Мене своїми вустами, і своїми губами шанує Мене, але віддалив свої серця від Мене, і своєму страхові до Мене він навчається за приписаннями людей” (2 Нефій 27:25).

Тож яким має бути справжнє святкування Христового Воскресіння? І чому багато хто згадує Його смерть на хресті і Воскресіння, що потім настало, але забувають про Його страждання в Гефсиманії, зцілення хворих і повернення до життя тих, хто помер? Намагаючись відповісти на ці запитання, ми підходимо до двох питань, які поставив Президент Гордон Б. Хінклі, перефразовуючи слова Понтія Пилата,

сказані більш як дві тисячі років тому: “Що нам робити з Ісусом, що зветься Христос? Що нам робити з Його вченням, і як нам зробити його невід’ємною частиною свого життя?” (див. Матвій 27:22).

Звісно ж, дотримуватися певних традицій значно легше, ніж намагатися змінити себе, приборкуючи власні неправедні бажання, і приходити до покаяння, приносячи в жертву нашому Спасителю скрушене серце й упокорений дух. Адже Він відстраждав у Гефсиманському саду і помер на хресті, і воскрес, щоб викупити кожного з нас: “Отже, викуплення приходить у Святому Месії і через Нього; бо Він сповнений благодаті й правди.

Олег Кравченко, президент Київського Українського колу.

Послухайте, Він віддає Себе в жертву за гріх, щоб задовольнити закон повною мірою для всіх тих, хто має скрушене серце і упокорений дух; і більше ні для кого не можна буде задовольнити закон повною мірою” (2 Нефій 2:6–7); “... бо Ти жертви не прагнеш, а дам цілопалення,—то не любе воно Тобі буде. Жертва Божою—зламаний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!” (Псалом 50:18–19).

Тому зовнішні елементи свята—це неначе принесення жертви цілопалення. І як перший крок—це й непогано, але за ним мають іти такі вчинки, які б допомагали нашим серцям наближатися до Господа. Ці кроки ми робимо в нашому повсякденному житті, живучи за законами євангелії, наслідуючи приклад Спасителя. Нам необхідно відгукнутися на Його заклик: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте” (Іван 14:15).

Ми знаємо, що перша і найбільша заповідь—любити Господа Бога і свого ближнього. Саме на любові ґрунтується увесь закон і пророки. Саме любов має стати для нас, послідовників Ісуса Христа, фундаментом у нашому зростанні. Саме на любові ми маємо зосередити всю свою увагу і зусилля. І тоді все стане на свої місця.

Один із виявів любові—це милосердя. У нас є милосердя, якщо ми лагідні серцем і якщо, отримавши свідчення від Святого Духа, ми визнаємо, що Ісус є Христос. Але якщо наше серце не готове, то ми не зможемо мати віри і надії,

а отже ми не підходимо, аби нам бути причисленими до людей Його Церкви.

Але якщо ми взяли на себе ім'я Ісуса Христа і живемо за Його заповідями, то стаємо Його послідовниками. Ми ті, хто відгукнувся на Його заклик прийти до Нього і взяти на себе хоча б маленьку часточку Його ярма. Ми ті, хто готовий ставати поруч з нужденними і підставляти своє плече, аби величний Божий план щастя спрацював для якомога більшої частини людства. Тоді ми будемо гідні почути натхненні слова Господа: “Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідаю. Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я, бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мого Отця” (Іван 15:14–15).

Яка це радість і насолода—бути друзями Ісуса Христа! І нам вдасться ними бути, якщо ми зосередимося на любові. Розумію, як іноді нелегко буває любити. Особливо тоді, коли тебе ображають, або завдають болю. Але чи хтось обіцяв, що буде легко? Постійна і наполеглива робота над собою потребує значних зусиль. Та лише завдяки їм ми зможемо наблизитися до Спасителя.

Я знаю, що Ісус є Христос. Він—Син живого Бога. Він помер на хресті і воскрес на третій день. Я свідчу, що Він переміг смерть, розірвавши її пута і подарувавши кожній людині шанс бути спасеною, отримати можливість повернутися до рідної домівки, до наших Небесних Батьків. ■

“До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Іван 14:6)

Ігор Піддубний

Київський Український кіл, Борщагівський приход

Зі Старого Завіту ми знаємо історію про народ Ізраїля, який жив у Єгипті. Життя там було непросте, але вже усталене. І вихід з Єгипту став складним випробуванням.

Цей вихід можна порівняти з життям кожного з нас. Символічно ми пересуваємося з точки А до точки Б. Що має статися на цьому шляху, щоб наша подорож виявилася успішною? Зі Священних Писань ми дізнаємося, що цей шлях є прямим

і вузьким. Можливо, є багато інших шляхів, аби дістатися призначеного пункту, але вони не є прямими і вузькими. Те, що шлях прямий, означає, що ми не уникаємо перешкод, а долаємо їх. Те, що він вузький, означає, що у нас не так багато варіантів і мінімум компромісів. Отже, прямий і вузький шлях знаходиться всередині нас. Людина має бути чесною сама з собою, інакше Господь не зможе направляти її в її зусиллях. Іноді те, що Господь відкриває нам в нас самих, відповідаючи на наші запитання, нам дуже не подобається. Але саме те, що нам неприємно чути від Господа, є самим важливим, для того, щоб ми змогли зробити крок для подолання чогось негативного в нас. Де б ми зараз були, якби в Писаннях говорилося лише приємне для нас?

Господь переводить нас зі звичного, комфортного стану в стан дискомфорту, але в той же час—це крок для змін і зростання. І зростання відбувається на Його умовах, а не на наших. Кожен з нас має вийти зі свого особистого Єгипту, коли відомий лише напрямок, але невідомі деталі самого “виходу”, бо так проявляється віра і відбувається духовне зростання.

Ще одним символом наближення до Бога є сходження на гору. По мірі

Ігор Піддубний

сходження на гору стає видно все більше й більше. Ми бачимо, що певні деталі стають менш важливими, а незначні явища і легке нездужання на землі можуть на великій висоті обернутися трагедією і серйозними проблемами. Порівнюючи це з духовним життям, можна сказати, що Господу не потрібен наш комфорт, Йому потрібне наше зростання; і на висоті, коли ми наближуємося до Нього, все проявляється у своєму істинному світлі—наші риси характеру і якості. Саме на такому шляху ми можемо дізнатися про самих себе, про свої слабкості і навіть хвороби. І потрібно бути готовими прийняти цю правду про себе.

Наближення до Господа означає, що ми маємо з кимось або чимось розстатися. Це можуть бути друзі, звички, інтереси, майно. Зрештою, Господу важливо, щоб ми здобули Його багатства, а вони часто не ті самі, що й наші. Істинні знання, які ми отримуємо згори,—це наше багатство, і воно є доступнішим, ніж здається. Ми пам'ятаємо про те, що любимо, і знаходимо для цього час.

Просуваючись на цьому шляху, ми не можемо врятуватися на самоті. У дорозі нам завжди будуть зустрічатися люди, яким буде потрібна наша допомога, і, ігноруючи їхні прохання та потреби, ми втрачаємо здатність ясно бачити дорогу попереду. В інших ситуаціях нам буде необхідна допомога ближніх. І тут важливо мати смирення і попросити про таку допомогу, оскільки смирення якраз і проявляється найкращим чином

саме у здатності людини приймати допомогу інших.

Якщо проаналізувати життя Спасителя в кожному із наведених аспектів, ми побачимо, що Він жив простим, але наповненим життям, яке проходило на досить обмеженій географічній території. Він усвідомлював Свою роль з початку і до кінця, ясно бачив Свою місію. Ісус Христос не шукав легких шляхів і компромісів, був прямим з усіма, але завжди цілковито розумів, що саме

слід зробити для покаяння та зцілення. Господь навчав нас збирати істинні багатства Своїм прикладом—для Нього багатством були слова Батька і долі Його дітей. Він пройшов через труднощі, втрати і зради, віддав найдорожче—Своє життя, і тим самим здобув вічність. Давайте побажаємо нам усім сміливості бачити себе в істинному світлі і приймати поради Бога стосовно наших слабкостей і недоліків та намагатися ставати кращими. ■

Храм—найсвітліше місце на землі

Наталія Прищепчук

Київський Український кіл, Білоцерківська філія

Храм для моєї доньки Іванни—це найсвітліше місце на землі. Коли їй було два роки, вона вперше відвідала храм у Німеччині. Дорога туди була довга і важка, особливо для маленької дитини, тому я думала, що вона більше не захоче їхати туди. Але Іванна просила, навіть зі сльозами, щоб я брала її з собою кожного разу, коли їхатиму до храму знову. І я це робила.

В одній із поїздок президент храму звернув увагу на маленьку Іванку, яка сиділа і чекала на мене біля входу. В той день він виписав їй “храмову рекомендацію”, де стояв його підпис, було написано її ім'я і те, що вона може приходити до храму. І хоч ця рекомендація не була справжньою, для Іванки вона була найдорожчим документом.

З того дня Іванка, гарно одягнена, йшла по переходу до дверей і натискала на дзвінок біля дверей, оскільки вона була маленька і не могла сама їх відчинити. Виходив храмовий служитель і проводив Іванку до храму, де вона сідала на стілець і могла чекати мене годинами. Її це не бентежило, головне—що вона була у храмі.

Коли Іванні мало виповнитись 11 років, вона почала запитувати мене, чому в храмі не можна служити з 11 років. Я пояснювала, що ми маємо бути підготовленими до того моменту, коли ввійдемо в Дім Господа, і ці правила встановив Сам Бог. Але Іванну моя відповідь не заспокоїла. Тоді я порадила їй поставити своє запитання в листі пророку і запитати, чи може бути змінений вік для дітей, щоб їм відвідувати храм. Я

Іванна П.

навіть і не думала, що Іванна напише листа. Але вона написала. Чоловік її старшої сестри дав їй адресу, і вона відправила листа, про якого ми навіть не здогадувались. Листа вона відправила в березні, і 5 травня їй прийшла відповідь від помічника Першого Президентства Церкви.

Ми були дуже раді і здивовані, що маленьку дівчинку з України почув пророк. В листі була висловлена подяка за її листа і повідомлялося, що вік для членів Церкви, які беруть участь в обрядах хрищення та конференції за померлих, не зміниться.

Іванна була щаслива, що їй відповіли. Тепер вона точно знала, що їй доведеться чекати цілий рік, щоб отримати дозвіл на виконання роботи за померлих. Я її підбадьорила, сказавши, що цей рік швидко пролетить, а зараз у неї є можливість послужити живим, тим, хто потребує допомоги.

Рік минув дуже швидко, і коли Іванна вперше служила у храмі—це було для неї дійсно велике свято. Зараз дочці 14 років, і кожного місяця вона відвідує храм, для неї це складова її життя і важливе служіння. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Бути чесним—це важливо

Микита В.

Київський Український кіл, Білоцерківська філія

Мене звали Микита, мені 8 років, зараз я готуюсь до свого хрищення.

Коли у мене була перша бесіда з місіонерами, вони запитали мене, чому я хочу охреститися. Я відповів, що хочу отримати дар Святого Духа. Я знаю точно, що Святий Дух буде допомагати мені робити правильний вибір протягом усього життя.

Хочу розповісти одну історію. Ми з моїм молодшим братом Кирилом займаємося боксом. Одного разу, коли ми з мамою їхали на тренування в маршрутці, один чоловік загубив телефон. Я знайшов його. Спочатку мені захотілося забрати цей телефон собі, тому що в мене немає свого.

Це була велика спокуса для мене, але я подумав, що правильно буде повернути телефон власникові, і я сказав мамі про знайдений телефон. Мама взяла його і попросила водія маршруткі зачекати її, поки вона поверне телефон власнику. Вона вибігла з маршруткі і встигла зупинити чоловіка та повернути йому його телефон. Він подякував моїй мамі.

Тоді я відчув себе дуже добре, мені було весело на душі, тому що я вчинив правильно. На уроках у Початковому товаристві нас вчать робити правильний вибір і бути чесними. Ми маємо старатися бути схожими на Ісуса Христа, Який завжди був чесним, навіть якщо це було важко. ■

Микита В.